

АДВЕНТИСТСЬКИЙ ВІСНИК

№ 10 (340)
жовтень 2018

Бог є любов

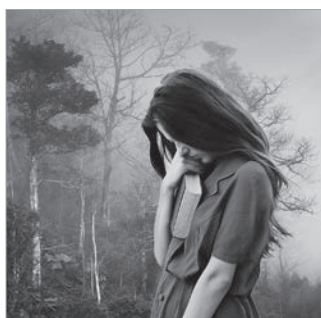
Адвентистский ВЕСТНИК

газета Церкви христиан адвентистів сьомого дня в Україні

ПОВНОЛІТТЯ

Якщо я тільки говорю про біблійні історії, про Божу святість, тільки на словах люблю, працюю, служу, допомагаю і жертвую, але не готовий взяти на себе конкретну відповідальність, то я зупинився в розвитку. Сумно, коли ми бачимо людей, які застигли в стані «теоретичної віри». Тільки на словах погоджуючись із Божою істиною, з необхідністю активного служіння, але нічого не зробивши у своєму житті, я зупиняюся в духовному зростанні й перетворююся на духовного карлика. Справжнє духовне дорослішання передбачає гармонійне поєднання думок, слів і справ у повсякденному житті згідно з Божим Словом.

2

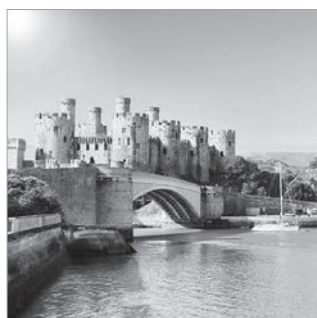
Духовная
депрессия

4

Любитель – выбор
или обязанность?

6

Виклик
для нас

9

«Місія
Авраама»

12

ПОВНОЛІТТЯ

У 18 років кожна людина досягає повноліття. Діти щосили прагнуть стати дорослими, не цілком розуміючи, що їх очікує в дорослому житті. Їм так хочеться стати старшими. Чому? Щоб їм усе було дозволено. Дорослість асоціюється в дітей зі статусом, авторитетом, повагою, самостійністю, незалежністю, свободою в прийнятті рішень. Проте з віком у людей змінюється мислення, вони починають усвідомлювати іншу сторону життя.

Василь Шукшин сказав: «Усе життя своє розглядаю як бій у три раунди: молодість, зрілість, старість. Два з них треба виграти, один я вже програв».

Які асоціації у вас виникають, коли ви чуєте слова «повнолітній» або «дорослий», сказані про молоду людину? Це означає, що вона виросла, сформувалася, стала самостійною, тепер може створити сім'ю. У її житті з'явилось більше очікувань і відповідальності.

А якщо ми говоримо про дорослішання церкви? Це означає, що вона сформувалася, служить, зростає.

Зверніть увагу на декілька критеріїв духовного повноліття.

1 ВІК

Кажуть, що мудрість приходить з віком, але іноді приходить тільки вік. Сумно, але деяким дорослим було б непогано подорослішати.

Скільки треба прожити, щоб тебе вважали дорослим? Сьогодні у віці 14 років настає часткова кримінальна відповідальність, у 16 – повна, а у 18 – людину вважають повнолітньою. Вона може створити сім'ю, самостійно приймати всі рішення. У США це відбувається у 21 рік.

У Божому Слові ми знаходимо приклад раннього дорослішання. Це унікальні історії Йосипа та Даниїла. У юні роки їм довелося швидко подорослішати і приймати дуже відповідальні рішення. Йосипа в 17 років брати продали в рабство. Даниїл, якому, за деякими даними, було від 14 до 17 років, також залишився без сім'ї і потрапив до вавилонського полону. Кожен із них пройшов шлях прискореного дорослішання і виявив дивовижні якості дорослої особистості.

Апостол Павло говорить, що час – важливий фактор дорослішання. Важливий, але не гарантує дорослішання. «Адже ви, з огляду на вік, мали б бути вчителями; однак знову потребуєте, щоб хтось вас навчав початкових принципів слів Божих, – потребуєте молока, а не твердої

їжі. Адже кожний, хто вживає молоко, ще недосвідчений у слові праведності, бо є немовлям. А тверда їжа – для дорослих, які мають вироблені звичкою почуття розрізняти добро і зло» (Євр. 5:12-14). Недарма кажуть, що можна ходити до школи, а можна навчатися в школі.

«І сказав филистимлянин: „Я цього дня зневажив Ізраїлеві полки. Дайте мені чоловіка, і будемо битися вдвох“. І чув Саул та весь Ізраїль ці слова филистимлянина, – і вони перестрашилися та сильно налякалися... А всі ізраїльтяни, коли бачили того чоловіка, то втікали перед ним та дуже лякалися... І сказав Давид до Саула: „Хай не лякається нічье серце через нього. Раб твоїй піде, і буде битися з отим филистимлянином“» (1 Сам. 17:10, 11, 24, 32).

З усієї армії ізраїльтян, де було багато зрілих і досвідчених воїнів, де цар Саул був на голову вищий за всіх, тільки юнак Давид виявився готовим виступити проти Голіафа.

Не завжди вік робить нас духовно повнолітніми і справді дорослими. А як щодо почуття обов'язку і дорослості в прийнятті відповідальних рішень, у вчинках і відносинах із Богом? Для дорослішання важливо усвідомлювати своє призначення, покликання, свою місію, а також робити конкретні вчинки, які підтверджують це.

Наприклад, Йосип говорив: «...Як же я вчиню це велике зло, і зрешу перед Богом?» (Бут. 39:9). «І сказав Давид до филистимлянина: „Ти йдеш на мене з мечем і списом та ратищем, а я йду на тебе в Ім'я Господа Саваота, Бога військ Ізраїлевих, які ти зневажив“» (1 Сам. 17:45).

2

ЗМІЩЕННЯ ЖИТТЄВИХ ПРІОРИТЕТІВ І ПЕРЕТВОРЕННЯ ОТРИМУВАЧА НА ДАВАЛЬНИКА

«Служіть один одному – кожний тим даром, якого одержав, наче добрі управителі різноманітної Божої благодаті. Коли хто говорить, – хай говорить, як Божі слова; коли хто служить, – хай служить, наче з сили, яку дає Бог,

щоб у всьому прославлявся Бог через Ісуса Христа, Якому слава і влада на віки віків!» (1 Петра 4:10, 11). Людина народжується споживачем, їй властиво отримувати. Коли вона духовно дорослішає, акцент зміщується від «дайте мені» на «взьміть у мене». Відбувається зміна пріоритетів: від «дайте мені увагу, любов, опіку» на «я готовий піклуватися про інших».

Зверніть увагу на початок служіння Спасителя. «Дух Господній на Мені, бо Він помазав Мене благовістити убогим, послав Мене зціляти розбитих серцем, проповідувати полоненим визволення, сліпим – прозріння, і пригноблених відпустити на волю...» (Луки 4:18). Син Людський не для того прийшов у наш світ, щоб Йому служили, але щоб послужити і віддати Себе цьому світові (див. Матв. 20:28).

Перетворення передбачає:

● Відмову від свого «я».

Поки моє «я», моє его попереду, я не є духовно дорослим, а залишаюся нетямуючою, примхливою, себелюбною, іноді навіть істеричною дитиною. Коли моє «я» починає підкорятися волі Божій, коли починаю бачити і задовольняти потреби інших, тоді я дорослішаю і роблю важливі кроки до справжнього дорослого життя.

● Практичне життя і служіння згідно зі Словом Божим.

Якщо я тільки говорю про біблійні історії, про Божу святість, тільки на словах люблю, працюю, служу, допомагаю і жертвую, але не готовий взяти на себе конкретну відповідальність, то я зупинився в розвитку. Сумно, коли ми бачимо людей, які застигли в стані «теоретичної віри». Тільки на словах погоджуючись із Божою істиною, з необхідністю активного служіння, але нічого не зробивши у своєму житті, я зупиняюся в духовному зростанні й перетворююся на духовного карлика. Справжнє духовне дорослішання передбачає гармонійне поєднання думок, слів і справ у повсякденному житті згідно з Божим Словом.

• Пізнання істинного Бога.

Тільки близькі, довірливі відносини з Богом дозволяють нам пізнати Його Такого, Який Він є. Це завжди пов'язане зі стражданням, випробуванням, подоланням труднощів, перемогою над спокусами. Особистість і церква стають дорослими, коли змінюються пріоритети і зміщуються акценти, коли вони починають реалізовувати свої таланти; коли зникає бажання тільки споживати, коли одержувачі стають тими, хто віддає; коли служать іншим, церкві, дбають про потреби, реалізують своє покликання. Тоді принципом життя стають слова апостола Павла: «Нехай кожний дбає не про себе, а про інших. Плекайте в собі ті самі думки, що й у Христі Ісусі» (Филп. 2:4, 5).

3 РІСТ І ПРИНЕСЕНІ ПЛОДИ

Бог так створив наш світ, що все живе на Землі зростає і породжує собі подібних. У книзі Буття ми знаходимо два унікальних благословення. Перше стосується тваринного світу, а друге – людей. «І поблагословив їх Бог, кажучи: „Плодіться й розмножуйтеся, і наповнюйте воду в морях, а птаство нехай розмножується на землі!“» (Бут. 1:22). «І поблагословив їх Бог, і сказав Бог до них: „Плодіться й розмножуйтеся, і наповнюйте землю...“» (Бут. 1:28).

У Новому Завіті міститься повеління Ісуса для новозавітної церкви, що подорослішала: «Але ви приймете силу, коли Святий Дух зійде на вас, і ви будете Моїми свідками в Єрусалимі, по всій Юдеї та Самарії – і аж до краю землі!» (Дії 1:8).

Ці слова були сказані для тих, хто не хотів дорослішати. Вони наполегливо бажали відновлення царства Ізраїлю, але воскреслий Спаситель відкрив їм нові перспективи життя та служіння.

«Для дорослішання важливо усвідомлювати своє призначення, покликання, свою місію, а також робити конкретні вчинки, які підтверджують це.»

«Ви приймете силу» – це найважливіша умова справжнього духовного дорослішання. Дозволити Святому Духові щоденно впливати на наше життя – це ключова умова нашого духовного зростання для принесення духовних плодів. Протягом десяти днів учні Христа однодушно перебували в молитві. Усі розбіжності були забуті, вони стали однією сім'єю (Дії 1:13, 14). Апостоли відкрили серця для впливу Святого Духа, і Він здійснював Свою

роботу. За десять днів єднання вони вирости, перетворилися, змінилися, і Дух Святий рясно злився на них. Учні стали іншими: слабкі – сильними, ті, що вагалися і сумнівалися, – рішучими, байдужі – люблячими. Проте всі були готові діяти. Кожен із них став вісником Спасителя, кожен став провідником Євангелія, джерелом живої води. Тепер їхнє життя було наповнене хвалою, радістю і любов'ю, їхнє товариство стало привабливим для інших. «Хвалячи Бога та маючи милість у всіх людей. Господь же додавав до них щодня тих, що спасалися» (Дії 2:47).

І сьогодні Господь готовий зробити те саме в житті кожної особистості та житті Його церкви. Бог готовий злити Святого Духа на кожного з нас. Та чи готові ми стати духовно дорослими? Чи готові ми бути постійними провідниками Євангелія, свідками Ісуса? Чи готові я стати джерелом живої води? Можливо, Спаситель сьогодні очікує саме мене?

Господь бажає зробити нас духовно дорослими і повнолітніми. Дух Святий готовий злитися на кожного з нас. Обітниця Ісуса може виконатися в житті кожного з нас і всієї нашої церкви. Нехай благословить вас Господь, допоможе вам дорослішати і ставати повною мірою повнолітніми.

Святослав
Музичко

«О, если бы ты был
холоден или горяч»

(Откр. 3:15).

Удивительно, правда? Иисус отдает предпочтение холодным, а не теплым. Почему Он так говорит? «Неискренние христиане хуже язычников, потому что их лицемерные слова и непосвященное состояние сбивают с истинного пути тех, кто их окружает. Язычник не скрывает, на чьей он стороне. Теплый христианин лицемерит по отношению к обеим сторонам. Он не является ни хорошим последователем мира, ни хорошим христианином. Сатана использует его для выполнения той работы, которую не сможет сделать никто другой».

(Письмо 44, 1903).

«В том сне я увидела стража, стоявшего у двери большого здания и спрашивавшего каждого, подхопившего ко входу: „Получил ли ты Святого Духа?“ В руке у него была измерительная трость, и лишь немногие, очень немногие были пропущены в здание».

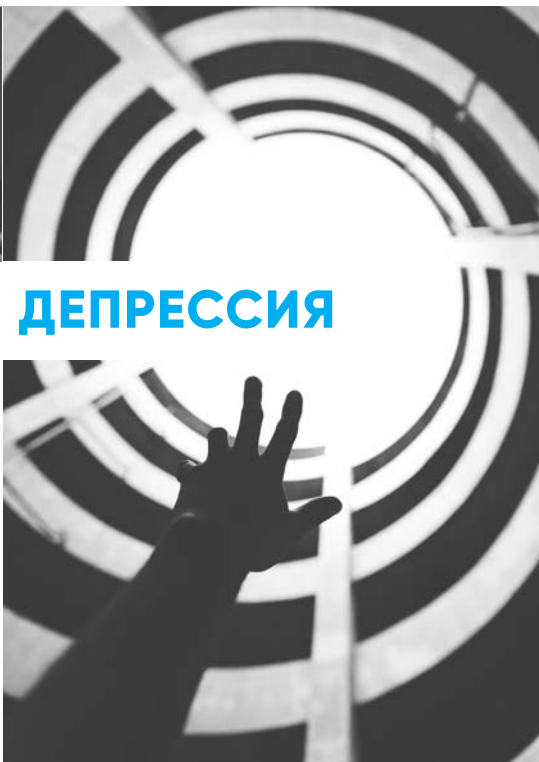
(Э. Уайт. Избранные вести, т. 1, с. 109).

«Новое рождение – довольно редкий опыт в наше время. Вот почему возникает так много недоразумений в церквях. Многие из тех, кто называется именем Христа, не освящены и не имеют святости. Они были крещены, но были похоронены живо. Их внутреннее естество не умерло, и поэтому они не воскресли к новой жизни во Христе».

(Библейский комментарий АСД, 2015, т. 6, с. 830).

ДУХОВНАЯ ДЕПРЕССИЯ

Сегодня в современном религиозном мире все чаще проявляются симптомы духовной депрессии, и самый главный из них – духовная апатия, безразличие к собственной духовной жизни, а также к деятельности и жизни церкви. Существует ли лекарство от духовной депрессии? Можно ли ее победить?

История израильского народа представляет собой ряд духовных взлетов и падений. Зачастую эта смена духовных настроений парадоксальна. Например, когда Израиль покидал Египет, Бог явил Себя в великих чудесах и знамениях, и невозможно было не поверить в Него. Однако, придя в Мерру, израильтяне, несколько дней страдавшие от жажды, стали роптать (см. Исх. 15:22-25). Когда Моисей первый раз поднялся на гору Синай для общения с Господом, Бог велел передать израильтянам, что готов возобновить с ними завет, потому что Он вывел их из рабства для общения с Собой. Когда же Моисей снова поднялся на гору и долго не возвращался, Бог стал торопить Моисея спуститься в стан, потому что народ впал в идолопоклонство, сделал себе идола.

В жизни Давида, Аарона, Петра также были духовные взлеты и падения. То, что происходило с Божьим народом, с библейскими героями, не чуждо и нам. Некоторые называют волнообразное течение христианской жизни духовными горками. Церкви также проходят через подобные этапы.

Существует пять стадий жизненного цикла церкви: начальная организация, формальная организация, максимальная эффективность, учреждение, распад.

В жизни едва ли не каждой церкви наступает период, когда ее члены чувствуют духовную усталость и апатию. Эта духовная апатия, подобно четвертой стадии рака, иногда становится смертельной для церкви, приводя ее не только к физическому исчезновению, но и к вечной смерти.

Каковы симптомы, причины и последствия духовной апатии? Есть ли какое-нибудь лекарство от этой болезни?

Как нам и нашим общинам избежать духовной депрессии?

СИМПТОМЫ ДУХОВНОЙ АПАТИИ

● **Отсутствие интереса к служению в Церкви.** Современные адвентисты уже не столь активны в служении, как их братья и сестры лет 20-30 назад. Сегодня те, кто приходит в Церковь с желанием свидетельствовать о Боге, быстро гаснут. Наблюдая за жизнью других членов Церкви, они думают, что такой и должна быть христианская жизнь.

«Люди чаще всего покидают Церковь из-за межличностных конфликтов и желания жить в соответствии с моральными принципами мира, а не Бога.»

● **Отсутствие полноценного общения с братьями и сестрами.** Зачастую в церкви мы общаемся с малым кругом друзей или определенной группой. Общение с остальными братьями и сестрами сводится к приветствию и словам прощания. Мы не интересуемся тем, как и чем живет человек вне храма, какие у него радости и переживания. Часто мы вообще ничего не знаем о наших единоверцах, сидящих рядом, не знаем даже их имени. А вы знаете день рождения человека, сидящего рядом с вами в субботу?

● **Потеря интереса к Божьим принципам, вероучению Церкви, нежелание руководствоваться Божьим Словом в духовной и повседневной жизни.** Численность членов церквей неуклонно снижается. Почему так происходит?

Люди чаще всего покидают Церковь из-за межличностных конфликтов и желания жить в соответствии с моральными принципами мира, а не Бога. Те, кто приходит в Церковь, составляют наше общество. То, что происходит в обществе, проникает и в Церковь. Насколько твердо современная Церковь стоит на библейских позициях? Следует ли она Божьим принципам в деле проповеди Евангелия или же считает их неуместными?

● **Безразличие к событиям будущего.** Как часто вы задумываетесь о том, что Бог приготовил вам в вечности? Живете ли вы Божьими идеалами и ценностями? Смотрите ли на Иисуса Христа как на вашего Спасителя и Первосвященника?

● **Снижение интереса к изучению уроков Субботней школы и к активному участию в ней.** Многие члены Церкви не желают посещать уроки Субботней школы и приходят лишь на вторую часть богослужения, чтобы послушать проповедь. Пропустив Субботнюю школу один раз, второй, человек быстро привыкает к этому.

● **Снижение интереса к молитвенным встречам.** Для того чтобы церковь избавилась от духовной депрессии и пережила возрождение, необходимо посещать молитвенные встречи перед служением и собрания. Нужно посвящать как можно больше времени молитве. Как приятно, начав молиться вместе с девятью членами Церкви, открыть глаза по окончании молитвы и увидеть в зале тридцать человек, молившихся вместе с вами. Сегодня с кафедр звучит немало проповедей о возрождении, но почти никто не говорит о практических методах, которые помогут духовно возродиться не только нам, но и нашим церквям. Тогда мы будем чувствовать присутствие Духа Святого на протяжении всего служения.

● **Снижение интереса к сбору пожертвований на дело Божье.** Если на первом месте у вас всегда будет Божье, Господь приумножит Свои дары. Ваше духовное и финансовое благосостояние улучшится.

ПРИЧИНЫ И ПОСЛЕДСТВИЯ ДУХОВНОЙ АПАТИИ

Почему же мы впадаем в духовную депрессию? Одна из причин – в наших церквях мало духовно возрожденных лидеров. Именно в таких служителях, руководителях церковных отделов, членах Церкви, совершающих какое-либо служение в общине, сегодня нуждается Церковь. Многим членам наших общин необходимо подать пример духовного возрождения. Но одни слишком заняты – и в церкви, и за ее стенами, – чтобы сделать это. Другие общаются только с единомышленниками. Третьи, становясь членами Церкви, стараются оградить себя от влияния мира и общаются толь-

ко с единовѣрцами, порвав все отноше- ния со своими прежними друзьями. Со временем для таких людей мир и необходимость проповѣдовать ему Благою вѣсть перестают существовать. Многим бывает стыдно признаться, что они – верующие. Поэтому иногда между адвентистом и мирским чело- веком совсем нет разницы. Об этом свидетельствуют одежда, поведение, отношение к работе, окружающим лю- дям. Стирая различия, мы становимся доктринально беззащитными. Когда наступает момент испытания нашей веры, мы падаем.

Каждый из нас в большей или меньшей степени заражен вирусом ценностей этого мира. Материальный достаток, престиж, карьера, дома, автомобили, светский подход к жизни, лояльное отношение к греху, бескон- трольный просмотр телепередач, стра- ниц в Интернете – это и многое другое делает нас равнодушными. Формализм вытесняет практическое христианство. Мы все меньше посещаем церковь, она начинает духовно болеть и постепенно вырождается. Далее следует духовная смерть и самоликвидация церквей.

НАМ НЕОБХОДИМО ВОЗРОЖДЕНИЕ

Если мы, члены Церкви, вновь обра- тимся к Священному Писанию и будем глубоко исследовать его, Церковь нач- нет возрождаться. «Вникай в себя и в учение, занимайся сим постоянно; ибо, так поступая, и себя спасешь и слушаю- щих тебя» (1 Тим. 4:16), – призывает нас апостол Павел. Что означает вникать? Скажите, когда вы в последний раз по- вторяли библейские основы, 28 пунктов вероучения Церкви АСД? Когда вы готовились к крещению? Спросите себя: «Кто я в Церкви? Приношу ли Христу и ей пользу, улучшаю ли ее, став ее членом? Что мне дает Церковь? Почему я прихожу на поклонение Богу именно сюда? Что держит меня здесь?»

«О Тимофей! храни преданное тебе, отвращаясь негодного пустословия и прекословий лжеименного знания» (1 Тим. 6:20). Необходимо не только вникать в Слово Божье, но и хранить его, не забывая, чтобы в нужный момент библейские стихи всплыва- ли у нас в памяти и поддерживали, сохраняли нас в вере и истине. «Храни добрый залог Духом Святым, живущим в нас» (2 Тим. 1:14). Следует не только вникать, хранить, но и укреп- лять Божьи истины в своем сердце, позволяя Духу святому пребывать в нем. Апостол Павел призывает нас не ослаблять бдительность: «Подвизайся добрым подвигом веры, держись веч- ной жизни, к которой ты и призван и исповедал доброе исповедание пред многими свидетелями» (1 Тим. 6:12). Пребывая в вере, держитесь духовной цели – вечной жизни.

В Священном Писании есть немало примеров возрождения как отдельной личности, так и целого народа. «И пошел царь [Иосия] в дом Господень, и с ним все Иудеи и жители Иерусалима, и священники и левиты, и весь народ, от большого до малого; и он прочитал вслух их все слова книги завета, най- денной в доме Господнем. И стал царь на месте своем, и заключил завет пред лицом Господа – последовать Господу и соблюдать заповеди Его, и откровения Его, и уставы Его, от всего сердца своего и от всей души своей, чтобы выполнить слова завета, написанные в книге сей» (2 Пар. 34:30, 31). Деятельность Иосии – это классический путь возрождения народа Божьего.

«**Нам нужно возоб- новить отношения с Богом-Творцом и унич- тожить всех кумиров, установленных на высо- тах наших сердец.**»

Иосия был 16-м правителем Иудей- ского царства. Он стал царем в воз- расте восьми лет и правил страной в течение 31 года. После освобождения из вавилонского плена нация пере- живала духовный упадок. «В восьмой год царствования своего, будучи еще ребенком, он начал прибегать к Богу Давида, отца своего; а в двенадцатый год начал очищать Иудею и Иерусалим от высот и посвященных деревьев и от резных и литых кумиров» (2 Пар. 34:3). Все это Иосия сделал, когда ему было 16 лет. Как может ребенок, чей отец поступал подобно своему нечестивому деду – царю Манассии, стать духовным вдохновителем всей нации? Его отцом был Амон, который «делал неудобное в очах» Бога, «умножил свои грехи» (см. 2 Пар. 33:21 – 23). Когда Иосии было 21 год, он начал очищать страну от высот, уничтожая жертвенники Ваала. Эти действия Иосии заслуживают отдельного внимания. Кто из 20-летних может сегодня встать на защиту истины и побудить Церковь к духовному воз- рождению? Дух пророчества говорит о том, что именно на служение молодежи Господь возлагает Свои надежды.

Особым периодом в жизни Иосии стал 18-й год его правления. Царь, придя в Дом Господень, прочел вслух свиток Закона Моисеева, вновь посвя- тил себя Господу, разодрал свои одежды и стал призывать народ к духовному возрождению. Впервые со времен Самуила была совершена пасха: «И не была совершаема такая пасха у Изра- иля от дней Самуила пророка; и из всех царей Израилевых ни один не совершал такой пасхи, какую совершил Иосия, и священники, и левиты, и все Иудеи, и Израильтяне, там находившиеся, и жители Иерусалима» (2 Пар. 35:18). Эта

Пасха свидетельствовала о духовном возрождении народа.

Если мы впали в духовную апатию, если нам все равно, что происходит с нами, в церкви, если у нас нет жела- ния общаться с Богом, молиться, это серьезный симптом, свидетельствую- щий о духовной болезни. Нам необхо- димо исследовать себя, чтобы понять, в каких взаимоотношениях с Господом мы пребываем и каково наше духовное состояние.

ШАГИ К ДУХОВНОМУ ВОЗРОЖДЕНИЮ

Чтобы наши церкви начали ду- ховно возрождаться, каждому из нас необходимо сделать то, что сделал Иосия: «Он начал прибегать к Богу Давида, отца своего; а в двенадцатый год начал очищать Иудею и Иерусалим от высот и посвященных деревьев и от резных и литых кумиров» (2 Пар. 34:3). Нам нужно возобновить отношения с Богом-Творцом и уничтожить всех кумиров, установленных на высотах наших сердец. Иосия, побуждаемый Духом Святым, поступал по совести, понимая, что невозможно служить двум богам.

Когда царский писец Шафан стал читать книгу закона, Иосия в покаянии разорвал на себе одежду. Он осознал, что и он, и его народ – отступники в глазах Божьих. Нам также необходимо покаяние и прощение.

«И велел царь подтвердить это всем, находившимся в Иерусалиме и в земле Вениаминовой; и стали поступать жители Иерусалима по завету Бога, Бога отцов своих» (2 Пар. 34:32). Когда человек чув- ствует нужду в духовном возрождении, когда он желает силой Христа изменить себя, когда ему открылись новые глуби- ны в Божьем Слове, он понимает, что держать это в себе не имеет права. Мы обязаны свидетельствовать о Спасителе, приводить людей к Богу.

Дух пророчества говорит: наступит время, когда будет казаться, что Церковь вот-вот упадет из-за духовной апатии ее членов, что она перестанет существовать. Но она не падет, она будет стоять, пока грешники Сиона не отсеются и не отделят- ся, как мякина, от пшеницы. Это будет ужасным испытанием для Церкви, но оно должно быть пройдено (см. Э. Уайт. Избран- ные вести, т. 2, с. 380). Дух Свя- той побуждает нас прибегать к Богу, просить излития Позднего дождя и делиться любовью Божьей с окружающими.

Андрей Арфаниди

ЛЮБИТЬ —

ВЫБОР ИЛИ ОБЯЗАННОСТЬ?

В одном из вагонов электрички шла оживленная беседа. Напротив пожилого мужчины сидели две молодые женщины. Они с увлечением рассказывали друг другу о служебных романах своих сотрудников. Потом обратились к мужчине и спросили, какие любовные приключения были у него. Узнав, что их собеседник прожил со своей супругой более 50 лет, они спросили: «А вы друг другу не надоели за все эти годы? Неужели вы ни разу не изменили своей жене? И жена вам не изменила?» Они смотрели на пожилого мужчину как на некое чудо. Эти женщины, возможно, что-то слышали о Божьей заповеди «Не прелюбодействуй», но, как точно подмечено в Библии, «о грехе своем они рассказывают открыто, как Содомляне, не скрывают» (Ис. 3:9, см. Иер. 6:15).

Исследуя заповеди Божьего Закона как основу развития общества, как условие благополучия и счастья семьи (Втор. 28:1-15) мы не можем не заметить целостности и взаимосвязи всех Десяти Заповедей (Иак. 2:10-12).

Для каждой сферы человеческой жизни Бог определил соответствующую заповедь. Седьмая заповедь «Не прелюбодействуй» безмерно обширна. Она распространяется не только на отношения мужа и жены, оберегая их супружескую верность друг другу, но также призывает христианина быть верным в его духовном супружестве с Иисусом Христом (см. Еф. 5:21-32; 2 Кор. 11:2; Ис. 54:5).

Много внимания Библия уделяет любви как основе, на которой создается семья. Из семей состоит общество и церковь. Любовь — это не просто внезапно нахлынувшее чувство, которое может так же внезапно исчезнуть. «Любовь от Бога... Бог есть любовь» (1 Ин. 4:7, 8). Господь создал не только первую семью Адама и Евы, сегодня Он также создает семьи. Бог приглашает юношей и девушек, мужчин и женщин создавать и сохранять свои семьи. Он предлагает им принципы, следуя которым на протяжении всего периода совместной жизни, от бракосочетания и до могилы, христианская семья может

испытывать счастье, наслаждаться семейным уютом и радостью в Господе (см. Ис. 48:17, 18).

Главным принципом создания счастливой, прочной, благополучной христианской семьи является любовь к Богу и друг другу. Все счастливые семьи похожи друг на друга, каждая несчастливая семья несчастлива по-своему. В счастливой семье «любовь никогда не перестает» (1 Кор. 13:8). В такой любви первое место занимает Бог, а второе — ближний. Для мужа на первом месте — Бог, на втором — жена. Для жены на первом месте — Бог, на втором — муж. Если супруги любят Бога всем сердцем, всей душой, то это оказывает облагораживающее влияние на них и на их детей. Такая любовь с возрастом будет усиливаться, видоизменяться, совершенствоваться.

«Каждого человека Бог наделил свободой выбора. Мы не вправе выбирать родителей, а также время и место своего рождения. Во всем остальном, с чем мы встречаемся в жизни, выбор остается за нами, в том числе и выбор спутника жизни.»

Библия говорит, что блажен народ, блаженна, в высшей степени счастлива та семья, в которой Господь есть Бог (см. Пс. 143:15). О семье, в которой ощущается недостаток любви, адвентистский пастор Джо Круз высказался так: «Самые несчастные мужчины и женщины в мире — это те, которые находятся в браке, но больше не любят друг друга». Перефразируем известный нам стих 1 Ин. 4:20: «Кто говорит: „Я люблю Бога“, а жену свою (мужа своего) ненавидит, тот (или та) — лжец; ибо не любящий жену свою (мужа своего), которую видит, как может любить Бога, Которого не видит?»

Душевные терзания, слезы и мучения, проклятия, месть на почве ревности, разводы и убийства, поломанные

судьбы женщин и мужчин, разбитые и покаленные сердца детей — все это результат недостатка или отсутствия любви между мужем и женой, что привело к нарушению Божьей заповеди «Не прелюбодействуй».

Сколько семей, даже христианских, похожи на айсберги — снаружи красивые, а внутри отталкивающе холодные, снаружи благополучные, а внутри неживые. Члены таких семей в мыслях уже давно находятся в состоянии развода. В Нагорной проповеди Христос указал именно на такое, невидимое постороннему глазу прелюбодеяние в сердце (см. Мф. 5:27, 28).

Любить — это выбор или обязанность? Творец, Который сочетал первую пару в Едеме, спустя несколько тысячелетий подтвердил святость и нерасторжимость брачного союза: «Итак, что Бог сочетал, того человек да не разлучает» (Мф. 19:6).

В Священном Писании содержится несколько романтических историй о том, как женихи влюблялись в своих невест с первого взгляда. Исаак влюбился с первого взгляда в Ревекку (см. Быт. 24:63-67). Иаков с первого взгляда влюбился в Рахиль, встретив ее у колодца (см. Быт. 29:11).

В Библии записаны и трагические истории любви с первого взгляда. Дина, дочь Иакова, без разрешения родителей пошла на языческий праздник, который проводила сихемская молодежь (см. Быт. 34). Ее там увидел Сихем, сын князя, и полюбил с первого взгляда. В результате братья Дины, желая отомстить за обесчещенную сестру, вырезали всех мужчин того города. Самсон не раз влюблялся в девушек-язычниц с первого взгляда и в результате лишился жизни (см. Суд. 14:1-3; 16). Жена Потифара влюбилась в Иосифа, а потом оклеветала его перед мужем (см. Быт. 39). Царь Давид влюбился с первого взгляда в замужнюю женщину — Вирсавию. Сколько горя принес этот взгляд Давиду, его семье, всему царству, Урии — мужу Вирсавии — и ей самой (см. 2 Цар. 11). Соломону тоже нравились языческие красавицы. «И развратили жены его сердце его» (3 Цар. 11:3).

Любовь – это чувство управляемое или неуправляемое? Любовь с первого взгляда – всегда ли ею можно руководствоваться? Физиологи (ученые, изучающие биологические процессы в живых организмах) утверждают, что мужчины любят больше глазами, а женщины – ушами. Слово Божье говорит, что чувствами должен руководить разум, согласованный с совестью.

В одной общине произошла трагическая история. Молодая девушка, член Церкви, влюбилась в женатого мужчину, человека неверующего. Чего только ни делала жена – звала к его советам, просила одуматься, но муж, несмотря на уговоры жены и родственников, оставил ее, двух маленьких детей и сошелся с любовницей. Те, кто был осведомлен об этом деликатном деле, – друзья, родственники, соседи, даже члены общины, разделились во мнениях. Одни осуждали девушку. Другие защищали ее. Точно так же одни осуждали мужчину, другие оправдывали: «А как жить с нелюбимой? Они все равно рано или поздно разошлись бы. Когда приходит настоящая любовь, сердцу не прикажешь!»

В подобных случаях можно ли приказывать сердцу остановиться или лучше дать ему волю? Умудренный опытом Соломон говорит: «Ходи по путям сердца твоего и по видению очей твоих; только знай, что за все это Бог приведет тебя на суд» (Еккл. 11:9). Наряду с испытанными на протяжении тысячелетий средствами обольщения, такими как алкоголь, деньги, мирская слава, наркотики, сигареты, в свой арсенал искушений сатана включил привлекательность и красоту женщины. В библейском комментарии на текст Мф. 5:27 читаем: «Женская привлекательность является одним из даров любящего Творца, родоначальника всего прекрасного. Чистая признательность этой красоте правильна и прилична. Тяготение одного пола к другому вложено в мужчин и женщин Самим Творцом, и они должны пользоваться этим в границах, определенных Богом, тогда оно дает благо. Извращая же это тяготение, ставя его на службу самолюбивым интересам, мы делаем его одной из наиболее мощных разрушительных сил в мире».

Хирург Николай Амосов писал: «За нарушение законов природы, за вторжение в ее храм человечество расплачивается своим здоровьем и жизнью». Мы сегодня видим, как природа «мстит» жителям планеты за вторжение в ее законы: последствиями Чернобыльской катастрофы и парниковым эффектом. За нарушение Божьей заповеди «Не прелюбодействуй», за блуд человечество расплачивается разрушенными семьями, душевными муками, сиротскими слезами, венерическими заболеваниями, пандемией СПИДа и смертью.

Любить – это выбор или обязанность? Апостол Иоанн призывает: «Возлюбленные! если так возлюбил нас Бог, то и мы должны любить друг друга»

(1 Ин. 4:11). Эти слова Священного Писания универсальны. Они применимы как к церкви, так и к семье. Любить друг друга – это обязанность мужа и жены или их выбор: хочу – люблю, а хочу – не люблю? Библия в этом вопросе категорична (см. Еф. 5:22-33). Муж и жена торжественно обещают любить друг друга, клянутся друг другу в верности во время венчания. Они обязуются любить друг друга до последнего вдоха, в благополучии и болезни, в счастье и несчастье, в изобилии и нужде.

В 60-е годы минувшего столетия по странам Западной Европы и Америке прокатилась так называемая сексуальная революция, провозгласившая свободную любовь: «Люблю кого хочу, люблю как хочу и люблю когда хочу». Эта революция захлестнула и Украину. Она стала уничтожать в молодежи и молодых семьях то, что ей противостояло – возвышенные и благородные представления о любви и браке. В наше время морального, экономического, экологического и политического кризиса

«**Любовь – это чувство управляемое или неуправляемое? Любовь с первого взгляда – всегда ли ею можно руководствоваться? Слово Божье говорит, что чувствами должен руководить разум, согласованный с совестью.**»

продолжается разрушение моральных устоев общества. Социологи говорят о видимой деградации общества, семьи, личности, о секуляризации общества и Церкви, когда стираются границы между святым и несвятым, чистым и нечистым, истиной и заблуждением. Больше всего от этого страдают молодые семьи, молодежь и подростки.

Разрыв брачного союза считается вполне нормальным явлением. Замуж можно просто сходить, как за покупками в магазин, а фраза «не сошлись характерами» стала расхожей. На молодежь последнего времени сатана обрушил весь свой арсенал искушений и соблазнов, испытанных в минувших веках. Чем дальше человечество продвигается по пути научно-технического прогресса, тем все ниже падает нравственный уровень новых поколений. Похоть, повышенный извращенный интерес к противоположному полу, сегодня проникает во все сферы человеческой жизни. Она внедряется во все

виды печатной продукции и рекламы, в кино- и телефильмы, в фасоны мужской и женской одежды. То, что 50-60 лет назад считалось пошлым и бесстыдным, теперь воспринимается как вполне нормальное и современное.

В головы современных модельеров сатана вложил мысль изъять из женской одежды фасоны, подчеркивающие стыдливость и целомудрие, и внедрить фасоны, дразнящие противоположный пол. Все короткое, сильно облегчающее, прозрачное, причудливого кроя, порезанное со всех сторон манит, соблазняет к свободной любви.

В последнее время среди молодежи массово распространяется порнография. Слово «порнография» происходит от греческого «порнейя», что означает «растление, безнравственность», на украинском языке «розпуста». «Порнейя» – это общий термин, включающий в себя все виды запрещенных половых связей. Любодеяние и блуд – это добрачные связи; прелюбодеяние – это внебрачные связи. Помню, как однажды классный руководитель повел наш класс в сельский дом культуры, где тогда демонстрировался популярный кинофильм (дело было в 50-х годах прошлого века). Когда мужчина и женщина на экране стали целоваться, кинемеханик закрыл ладонью объектив киноаппарата. Это была запретная тема для детей и подростков.

Сегодня ни один отец или мать не закрывают ладонью экран телевизора, когда демонстрируются запретные сцены. Вся семья с наслаждением пьет эту грязную воду, насыщенную безнравственностью и блудом.

Каждого человека Бог наделил свободой выбора. Мы не вправе выбирать родителей, а также время и место своего рождения. Во всем остальном, с чем мы встречаемся в жизни, выбор остается за нами. В том числе и выбор спутника жизни. Женихи имеют право выбирать невест. Невесты также имеют право согласиться либо отказаться идти вместе по жизненной дороге.

Вы выбрали. Полюбили. Договорились соединить свои судьбы. Вы поклялись пред Богом на венчании друг другу в любви. Вы стали мужем и женой, одной плотью на всю жизнь.

И отныне любить – это уже не выбор. Выбор был до венчания. Любовь друг друга – ваша священная обязанность, о чем вы поклялись в момент венчания. И эта обязанность – не тяжелая повинность, от которой хочется поскорее избавиться. Эта обязанность вдохновляется Божьей любовью и потому исполняется с радостью!

**Владимир
Алексеевич**

СОЛЬ...

ПРЕСНАЯ ИЛИ...?

Евангелие от Луки, глава 14

И. Репин «Крестный ход в Курской губернии»

Тема крестного хода – одна из самых популярных в славянской живописи. Однако шедевр Ильи Репина «Крестный ход в Курской губернии» не имеет себе равных. Поражает полный и беспощадный, по словам художественных критиков, реализм этого полотна. Но удивляет нечто другое: где же крест? Есть фонарь во главе процессии, увешанный лентами, есть вдалеке хоругви, развевающиеся на ветру, но нет креста. Его не видно ни во главе шествия, ни в руках идущих, ни на их плечах. Крестный ход без креста!

И все же крест незримо присутствует на холсте. Обратите внимание на левый поток идущих по обочине, отделенный от правого пешими и конными урядниками. Нищие люди – странники, богомольцы, крестьяне-бедняки, хромой горбун, согбенные фигуры, склоненные головы... Эти люди даже не смеют подумать, что именно они и составляют подлинный крестный ход, во главе которого идет невидимый Великий Крестоносец. Не «в белом венчике из роз», как говорил поэт Александр Блок (поэма «Двенадцать»), а в терновом венце, согбенный под тяжелой ношей Голгофского креста. За Ним тянется длинная вереница калек и нищих, смиренно, с терпением несущих свой крест.

Два потока «Крестного хода Курской губернии». Сегодня крестный ход человечества разделяет общество, семьи и церкви на христиан, несущих крест, и на христиан без него, на «левых» и «правых». Именно их описывает евангелист Лука в 14-й главе.

«ПРАВЫЙ ПОТОК»: ПРЕСНАЯ СОЛЬ

Люди в правом потоке, крестный ход без креста – «соль, потерявшая силу», пресная, несоленая (Лк. 14:34, 35). О шествующих этой дорогой сказал Сам Христос: «Кто не несет креста своего и идет за Мною, не может быть Моим учеником» (ст. 27). На переднем плане картины – староста, отгоняющий палкой молодого калеку. На переднем плане картины, описанной евангелистом Лукой, во главе «правого потока» – «начальники фарисейские», отгоняющие

человека, страдающего водянкой, от благословения исцеления (см. ст. 1, 2). Они с выражением важности, собственной значимости, притворного благочестия и высокомерия пробираются вперед, чтобы занять первые места на «крестном» параде (см. ст. 7-11). Видим и хозяина, позвавшего на пир друзей, братьев, родственников с надеждой, что они когда-то позовут его на подобный обед (см. ст. 12). Разве ему в голову придет пригласить к себе в дом кого-нибудь из «левого потока» – «нищих, увечных, хромых, слепых» (ст. 12-14)? Ни в коем случае! Только богатым, известным приготовлено место в Царстве Божьем на вселенском «крестном» параде, на небесном ужине. Они уже блаженствуют, предвкушая хлеб этого Царства (см. ст. 15).

Когда звучит реальное приглашение на этот ужин, из уст приглашенных слышны ничтожные извинения (см. ст. 16-20). Текст оригинала представляет следующую формулу отговорок: «Прошу тебя, имей меня извиненного» (см. ст. 18, 19, подстр. перевод А. Винокурова). Понимая ничтожность причин своего отказа, они хотят, чтобы пригласивший закрыл глаза на реальную картину происходящего и принял их извинения. Почему же они отказываются? Ведь на самом деле приглашение хозяина на евангельский пир – это приглашение перейти в «левый поток», перейти под крест. Те, кто идет справа, это хорошо понимают.

Быть первым, значимым, заметным, важным, всегда занимать первое место – вот их главное стремление. Для этого первое место в жизни они отводят землям, полям, волам (см. ст. 16-20). Более интеллигентные отдают предпочтение детям, жене, родителям, братьям и сестрам (см. ст. 26). Одним словом, водружают спереди фонарь. Все, что угодно, только не крест, орудие унижения, пригибающее к земле гордыню и самоуверенность. Порядочные христиане, но без креста, – несоленая соль, потерявшая силу соль. Потому что «ни в землю, ни в навоз не годится; вон выбрасывают ее» (см. ст. 35).

«Многие обольщают свою собственную душу, живя удобной религией, не ведающей креста. Иисус говорит: «Кто

хочет идти за Мною, отвергнись себя, и возьми крест свой, и следуй за Мною» (Э. Уайт. Избранные вести, т. 1, с. 382).

«ЛЕВЫЙ ПОТОК»: СОЛЕНАЯ СОЛЬ

«Какие бы кресты вам ни пришлось нести, какие бы труды и страдания ни были посланы вам Божьей рукой, вы должны безропотно принимать все, что выпадает на вашу долю» (Э. Уайт. Свидетельства для Церкви, т. 4, с. 568). Именно таковы люди в левом потоке крестного хода, изображенного на картине. Молодой калека-горбун, нищие, оборванные женщины. Это крест жизни, крест страдания, болезни и бедности, наложенный на них против их воли. Его не сбросить, не оставить, не обойти. Они могут выбрать, роптать или не роптать, возмущаться или терпеливо нести свой крест, взирая на Шествующего впереди. Христос мог сбросить Свой крест, отказаться от него, обойти, но ради тех, кто не сможет этого сделать, кто не может сам себе помочь, сам себя спасти, Он несет Свой крест. Он несет его и сегодня.

Какой крест имел в виду Иисус Христос, сказав: «Кто не несет креста своего и идет за Мною, не может быть Моим учеником» (ст. 27)? «Кто не берет креста своего и следует за Мною, тот не достоин Меня» (Мф. 10:38). Что это за крест, который, по словам Учителя, не все желают «нести» и даже «брать»? Это ли бремя, которое невозможно свергнуть со своей спины или же его можно сбросить и отказаться нести, оставить и не брать? Это крест, который можно нести, а можно не нести, можно взять, а можно не взять и идти за Христом налегке. Это добровольно взваленный на собственные плечи крест, личное сознательное решение взять на себя нечто, отказавшись от всего. «Так всякий из вас, кто не отрешится от всего, что имеет, не может быть Моим учеником» (ст. 33). «Крест – это нечто, идущее вразрез с естественными желаниями и волей человека» (Э. Уайт. Свидетельства для Церкви, т. 2, с. 651).

Приглашаю вас в выставочный зал добровольных крестов христианина. ►

ВИКЛИК ДЛЯ НАС

Різ Хоуеллс, місіонер, який у XX столітті працював в Африці, а потім і Європі, наважився попросити Бога про щось більше. Він не тільки молився про те, щоб у нього було більше ресурсів для виконання роботи Божої і спасіння людей для Його Царства, а також про звільнення народів, щоб євангельську роботу можна було виконувати безперешкодно.

Цей діяч духовного відродження побудував біблійний коледж в Уельсі буквально за декілька років до того, як розпочалася Друга світова війна. Коли це сталося, усвідомлюючи, що гітлерівський режим перешкоджає поширенню Євангелія, він зібрав співробітників навчального закладу та студентів – їх було близько сотні, – і вони молилися про те, щоб Бог перегородив дорогу Гітлеру і всім можливим ворогам.

Під час війни працівники та студенти біблійного коледжу в Уельсі, починаючи із сьомої години вечора, проводили кожну ніч у молитві. Щоранку і в обідній час вони приділяли ще годину для молитви. У найскладніші дні боїв вони постили і молилися протягом усього часу.

Нацисти принесли страждання мільйонам людей. Хоуеллс і його студенти молилися про чотири особливі аспекти цієї війни. Перша молитва була про те, щоб Гітлеру не вдалося завоювати Великобританію. Як свідчить історія, Британія не здалася нацистам, але якби того жакливого дня німці продовжили бомбардування ще хоча б на п'ять хвилин, британцям довелося б відступити.

Друга молитва була про те, щоб Гітлер знову не напав на Єгипет і Олександрію; третя – про те, щоб йому не вдалося повалити уряд Москви. А четверта – щоб план облоги Сталінграда провалився.

Наприкінці війни генерал Дж. Фуллер, військовий історик, опублікував статтю «Чотири грубих помилок Гітлера», де перерахував чотири причини, які поклали кінець режиму фюрера. Перша – Гітлер не зміг завоювати Великобританію. Друга – він не напав на Єгипет і Олександрію. Третя – фюрер не скористався можливістю напасти і захопити Москву. І четверта – він

заснав поразки у великій битві під Сталінградом.

Чи справді ці «чотири грубих помилок» були особистим провалом Гітлера, або ж Бог почув молитви тієї невеликої молитовної групи в Уельсі, яка бажала побачити перемогу, щоб євангельська робота не мала перешкод? Хтось може посперечатися, але я вірю, що другий варіант правильний. Ще одна важлива молитва Хоуеллса була про звільнення Західного фронту.

Завдяки місяцям молитовної битви за союзні війська, у травні 1944 року, Бог запевнив їх у тому, що йде перед цими військами і тепер вони не відступають. Через місяць, у червні 1944 року, союзні війська безпечно висадилися біля берегів Нормандії, Франція. Це було найбільше десантне вторгнення у світовій історії: 175 тис. солдатів прибули на п'яти тисячах кораблів і 11 тис. літаків за одну ніч. День початку операції став переломним моментом у війні проти Гітлера. Стало відомо, що це була єдина ніч, коли нацистські підводні човни не патрулювали протоку Ла-Манш.

Що б сталося, якби того дня Різ Хоуеллс і його студенти з коледжу в Уельсі не молилися? Дух пророцтва говорить: «Успіх не залежить від кількості. Бог може досягти мети завдяки багатому так само, як і завдяки бідному. Він прославляється не великою кількістю, а характером тих, хто служить Йому».

Свідчення Різа Хоуеллса має сьогоднішні стати викликом для нас. А що було б, якби Церква Божої об'єдналася в ревній молитві за всіх, хто знаходиться в полоні темряви?

Що було б, якби ми усунули все, що нас розділяє, упокоривши свої серця, і в єдності почали молитися про те, щоб робота просувалася, і молилися б доти, доки Господь не дав би відповіді? Що було б, якби, замість того щоб гово-

рити одне про одного, ми молилися б один за одного, якщо необхідно, навіть уночі? Наскільки більше чудес ми могли б побачити у своєму житті сьогодні.

У книзі «У небесних оселях» Е. Уайт радить: «Молитва – це призначений Небом засіб досягнення успіху. Петиції, вмовляння, що мають місце між людьми, рухають ними і впливають на міжнародні справи. Молитва ж рухає Небесами».

Бог шукає чоловіків і жінок, які наважаться попросити Його про більше і виступити із заступницькими молитвами за Його Землю (Єзек. 22:30).

Нас може бути всього двоє чи троє, але кожен із нас відіграє важливу роль у цій великій заступницькій роботі.

Е. Баундс пише: «Ми знаходимося в постійному напруженні, створюючи нові методи, будуючи плани, відкриваючи організації для того, щоб розвивати Церкву і забезпечити можливість і зростання для поширення Євангелія. Ця тенденція сучасності часто випускає з уваги людей. План Бога полягає в тому, щоб якомога більше людей залучити у Свою роботу. Люди – це Божі знаряддя. Церква шукає найкращі шляхи, а Бог шукає найкращих людей... Церкви необхідні люди молитви, сповнені Духа Святого» (Bounds, The Complete Works of E. M. Bounds on Prayer, p. 447).

Нам потрібне бачення Бога! Молимося і просимо про славу Божу, щоб Блага вістка могла поширитися по всьому світу і наблизився Прихід Христа.

**Мелоді
Мейсон**

► Самый тяжелый из них – наше эгоистичное «я» с его прихотями, капризами, плохими привычками и наклонностями, страстями, своеволием. Полегче, но довольно неудобный крест – воздержание в питании, полный отказ от вредной пищи и умеренность в полезной. Вот некрасивый, немодный крест: смирение, простота, скромность в одежде. Истина, нравственный Закон, суббота – это тоже крест. Этот список можно продолжать бесконечно.

Какой из крестов выберем мы с вами? Изберем ли вообще? Где вы и я, «слева» или «справа» от крестного хода? За чем движемся по жизни: за крестом или фонарем? Мы оценили, взвесили, рассчитали силы и возможности, сможем ли построить эту «башню» и выиграть эту «войну» (см. ст. 28-32)? Не сможете? И я не смогу...

Вопреки всем логическим расчетам, поднимем наш личный добровольный крест. Не будем убегать

от него, возьмем его обязательно. Мы поймем, что на него можно опереться, как на посох. Наш крест увешан милостью, состраданием, сочувствием и невыразимой любовью. И самое главное – наш крест поднимает нас к Небу (см. Э. Уайт. Свидетельства для Церкви, т. 4, с. 47).

**Ольга
Стасюк**

ИСПОЛНЯЙТЕСЬ ДУХОМ

Священное Писание прямо говорит об исполнении Святым Духом: «Исполняйтесь Духом» (Ефес. 5:18). В книге Деяния апостолов мы находим опыты излития Святого Духа как дара для проявления особых способностей. Павел пишет об исполнении Святым Духом как о повелении, которое не зависит от обстоятельств и применимо ко всем последователям Христа. Просить об исполнении Святым Духом – наша обязанность. Это повеление состоит из четырех аспектов.

1 Глагол «исполняться» (плэроо) употребляется в повелительном наклонении. Павел дает не рекомендацию или дружеский совет и не предлагает так, что человек может принять или отказать. Он как авторитетный апостол повелевает. Наполнен ли христианин Святым Духом, зависит в большой степени от него самого. Христианин является субъектом, которому повелевают просить об исполнении Святым Духом. Мы сами несем ответственность за исполнение Святым Духом.

2 Глагол стоит во множественном числе. Повеление направлено не на одного человека с особыми обязанностями в Церкви. Исполнение Святым Духом – не преимущество какой-либо небольшой группы людей. Призыв обращен к каждому христианину, принадлежащему к церкви, всегда и везде. Павел считал нормой, когда все христиане исполнены Святым Духом.

3 Греческий глагол стоит в пассивном залоге. Текст не говорит: «Сами наполните себя Духом», но «будьте наполнены Духом». Никто не может наполнить себя Духом самостоятельно. Эта работа принадлежит исключительно Святому Духу. В этом заключается Его суверенность. Но человек должен создать условия, чтобы Святой Дух мог его наполнить. Дух не может действовать без добровольного стремления самого человека.

4 Греческий глагол, выражающий повеление, стоит в настоящем длительном времени. Это время указывает на постоянное повторение какого-либо события в настоящем, в отличие от другого времени, описывающего однократное действие. Согласно этому исполнение Святым Духом – не одноразовый опыт, но повторяющийся и развивающийся процесс. Христианин – это сосуд, который постоянно нуждается в «воде». Ему недостаточно

однократного наполнения. Иными словами: «Позвольте Духу снова и снова обильно наполнять вас».

Сила Святого Духа, данная нам во время водного крещения, может быть утрачена, если ее должным образом не поддерживать. Но если она утрачена, ее можно получить снова. Исполнение Святым Духом должно повторяться до тех пор, пока Он не заполнит все сферы нашей жизни, тогда наша духовная жизнь никогда не ослабеет и не увянет. Повторное исполнение Святым Духом не означает, что мы получаем Его в большем количестве, это Он все больше и больше овладевает нами. Поэтому Павел повелевает всем верующим постоянно исполняться Духом. Это нормальное состояние христианина. Одно крещение, но многократное «исполнение».

Позвольте Духу снова и снова обильно наполнять вас!

Мудрість, щоб знати, про що просити

«Коли ж кому з вас бракує мудрості, хай просить у Бога, Який дає всім щедро і не докоряє, тож буде йому дано»

(Якова 1:5).

Бог, Якому ми служимо, безсторонній. Той, Хто дав Соломонові дух мудрої проникливості, бажає і сьогодні вилити на Своїх дітей таке саме благословення... Коли людина обтяжена відповідальністю і, благуючи Бога, бажає мудрості більше, ніж багатства, влади чи слави, її бажання здійснився. Така людина довідається від Великого Учителя не лише про те, що вона має робити, але і як потрібно виконати цю роботу, щоб отримати Божественне схвалення.

Доки людина, обдарована Богом мудрістю та здібностями, перебуватиме у святості, доти вона не прагнучиме правити або панувати. У міру необхідності люди повинні виконувати свої обов'язки, але справжній керівник, замість прагнення до панування, прохатиме в молитві

мудре серце та вміння розрізняти добро і зло. Життєвий шлях людей, які посідають високе становище, нелегкий, однак кожна складна ситуація має все більше спонукає їх до молитви. Вони ніколи не повинні нехтувати порадою Великого Джерела усякої мудрості. Зміцнені та просвічені Великим Учителем, вони мужньо боротимуться з гріхом, відрізнятимуть правду від неправди, добро від зла. Такі люди схвалюватимуть те, що схвалює Бог, і ревно чинитимуть опір спробам впровадити в Його справу хибні принципи.

Бог подарував Соломонові мудрість, якої він прагнув понад багатство, славу

та довгий вік (див. 1 Цар. 3:5-13). Його бажання володіти гостротою розуму, великодушністю серця та делікатністю здійснилося (Пророки і царі, с. 31).

Нам було б корисно ретельно вивчати молитву Соломона й уважно дослідити кожну деталь, від якої залежало, чи отри-має він рясні благословення, які Господь був готовий вилити на нього (Біблійний коментар АСД, т. 2, с. 1026).

Бог схвалив молитву Соломона. Сьогодні Він також почує і схвалить молитви тих, хто з вірою покійно звертається до Нього про допомогу. Він обов'язково відповість на сповнену прохання молитву того, хто готується до служіння. У відповідь Бог скаже: «Проси, що Я маю дати тобі!»... Той, Хто скеровував розум Соломона в цій молитві, і сьогодні навчатиме Своїх слуг, як молитися про те, що їм необхідно (там само).

Божа ЛЮБОВ

чи просто доброта
одне до одного?

Які відмінності спостерігаються в стосунках подружжя, батьків і дітей, церкви та суспільства, в умовах тілесного або духовного християнства, коли відчутна нестача Божої сили для праведного життя, коли, здається, неможливо перемогти гріх або коли за допомогою Божої благодаті все це стає реальним?

Консервативні тілесні християни схильні до критики. І це недобре. Хоч ми повинні говорити про Божі повеління, нам водночас слід розуміти, що серйозні зміни можливі, тільки якщо вони народжуються всередині, а не нав'язуються ззовні.

Ліберали часто легковажно ставляться до багатьох речей, і вони легко пристосувалися до світських методів. Бог не може благословити ні те, ні інше.

Загальний стан сучасної церкви можна описати так: бездіяльність, поверховість, нестача щедрості, молодь іде з Церкви, слабка самодисципліна, плани без реальних результатів, нестача сильних і посвячених віруючих.

Причина наших проблем криється у відсутності зв'язку з Ісусом (див. Івана 15:1-5) і занадто великій упевненості в людських зусиллях (див. Зах. 4:6). Розв'язання цих проблем можливе лише тоді, коли наше життя буде сповнене Святого Духа (див. Дії 1:8).

Ісус дає нам заповідь: «Нову заповідь даю вам: Любіть один одного! Як Я полюбив вас, щоб і ви любили так один одного. З того дізнаються всі, що ви Мої учні, коли любов матимете між собою» (Івана 13:34, 35). Любити, як

Ісус, насправді означає любити Боже-ственною любов'ю агапе. І це можливе тільки за умови, якщо ми наповнені Святим Духом.

«Любити Бога понад усе і безкорисливо любити одне одного – це найкращий дар, який може послати Небесний Отець. Така любов – не миттєвий порив, а Боже-ственний принцип, постійно діюча сила. Вона не може зародитися в неосвяченому серці, але живе тільки там, де царює Ісус» (Е. Уайт. Дії апостолів, с. 551).

Є велика різниця, коли ми просто добрі одне до одного або коли йдемо далі та проявляємо Божу любов. «Одягнувши на себе прикраси лагідного й мовчазного духа, можна позбавити себе 99 зі 100 неприємностей, які роблять життя таким гірким» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 4, с. 348).

У 1 Сол. 4:3-5 Боже Слово згадує про подружнє життя. Серед інших питань ці тексти говорять про освячені та шановливі стосунки в шлюбі, які не можна порівняти з чуттєвою хтивістю язичників. Тут тричі йдеться про освячення, а також про керівництво Святого Духа. Життя у Святому

Дусі здатне і має змінювати подружні стосунки. Бог бажає, щоб ми мали велику радість і повноту любові в шлюбі. Він хоче допомогти нам ставитися одне до одного з ніжністю, а не з пожадливістю.

Ісус мовився про єдність учнів: «Щоб усі були одне, – так, як Ти, Отче, в Мені, а Я в Тобі, – щоб і вони в Нас були; щоб світ повірив, що Ти Мене послав» (Івана 17:21). Багато адвентистів усе ще не до кінця розуміють, що означає бути єдиними з Христом. Можливо, ми приділяли мало уваги цьому питанню в минулому або дивилися в іншому напрямку.

Ісус перебуває в нас, якщо ми сповнені Святого Духа. Життя духовного християнина наповнене досвідами молитов, на які він отримав відповіді. «Коли народ Божий стане одним цілим у єдності Духа, усе фарисейство, усе самовдоволення, притаманне єврейському народу, буде видалено з людських сердець... Бог відкриє таємницю, заховану протягом століть. Він явить усім, „яке багатство слави є в цій таємниці між язичниками, – тобто Христос у вас, надія слави!“ (Кол. 1:27)» (Е. Уайт. Вибрані вісті, т. 1, с. 386).

НОВИНИ УУК

ЧЕТВЕРТИЙ З'ІЗД КИЇВСЬКОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

Під гаслом «Наближаючи повернення Господа» 12-13 вересня 2018 року в Лівобережному духовному центрі м. Києва відбувся IV-й з'їзд Київської конференції Церкви АСД. На з'їзд прибули 63 делегати, які були представниками всіх членів Церкви в місті Києві, об'єднаних у 24 громади. На з'їзді також були присутні представники УУК та пастори-ветерани.

Метою з'їзду було обрання служителів на новий чотирирічний період. Упродовж з'їзду відчувалися присутність та керівництво Святого Духа. Делегати приділяли багато часу молитві, дехто навіть постив протягом з'їзду.

Фото:
Володимир Романішин

Новообране керівництво
і служителі Київської
конференції

З'їзд завершився обранням служителів:

Президент – **Проданюк
Роман Олексійович**

Секретар – **Крупський
Максим Володимирович**

Скарбник – **Куцій
Володимир Костянтинович**

Також були обрані керівники відділів Київської конференції. Усі делегати та гості з'їзду перепосвятили себе на служіння Богу та Його Церкви. Закликаємо всіх членів Церкви та служителів до постійних молитов за новообраних церковних служителів, щоб вони стали знаряддям у руках Святого Духа у виконанні святої місії Божої Церкви на Землі.

Вікторія Ярош

«Місія Авраама»

Молоді служителі
проекту
«Місія Авраама»

Уперше в Євро-Азіатському дивізіоні стартував міжнародний місіонерський проект «Один рік у служінні». На території ЄАД його почали реалізовувати у двох напрямках: «Місія Єремії» та «Місія Авраама». Обидва ці напрями об'єднують головна ідея – один рік посвяченого служіння Богу.

У проекті «Місія Єремії» молода людина залишається у своєму місті й бере посильну участь в євангельських ініціативах у своїй рідній громаді, місті або селі. У проекті «Місія Авраама» молода людина змінює життя на рік і їде на нове місце, в інше місто або навіть іншу країну для того, щоб служити.

Проект «Місія Авраама» складається з двох етапів: навчання місіонерів (з 6 липня по 25 серпня) і реалізація проекту (з 26 серпня 2018 року по травень 2019 р.)

Навчання проходило на базі Заокської духовної академії та включало в себе експрес-курс з теології та місіонерську роботу. Близько 200 годин викладачі Заокської академії, керівники Церкви прагнули якомога краще донести молодим людям основну місію Церкви.

Учасники «Місії Авраама»

Після отримання теоретичних знань 37 натхнених місіонерів вирушили до міста, щоб застосувати свої знання на практиці. Кожен день навчання був наповнений досвідами, духовними роздумами і теплою дружньою атмосферою. Молодь не просто отримала заряд натхнення – разом вони навчилися бути командою, готовою служити Богу.

Посвячення місіонерів на служіння стало урочистим завершенням двомісячного курсу підготовки. Зі Словом Божим до молодих благовісників звернувся президент ЄАД Михайло Камінський. Він нагадав про важливість часу, у який ми живемо, і про чітке розуміння місії Церкви. Геннадій Касап, керівник Молодіжного відділу ЄАД та ініціатор цієї програми на території дивізіону, говорив про важливість місіонерського служіння, а також про те, що успіх залежить від злагодженої роботи всієї команди. Цікавим і надихаючим місіонерським досвідом поділився скарбник ЄАД Володимир Ткачук. Це було свідчення про те, як через багато років сталося диво навернення до Бога викладача-атеїста.

Місіонерів розподілили на п'ять команд, які вирушили в різні регіони дивізіону: у Грузію (Тбілісі), Росію (Еліста, Ломоносов, Владивосток), Україну (Тернопіль). Кожна команда молодих благовісників – це команда лідерів, які готові створювати і реалізовувати проекти, допомагати зростати Церкві, надихати молодь, змінювати світ і бути служителями Бога не тільки на рік, а й на все життя.

Команда місіонерів, що приїхала в м. Тернопіль, складається із семи осіб. Лідер групи – Віктор Харченко з міста Миколаїв. Він залишив свою роботу, щоб звершувати служіння в проекті «Місія Авраама», працюючи з молоддю і займаючись спортивним євангелізмом. «Наприкінці проекту я бачу себе активно працюючим з молодими людьми, а також завжди готовим до будь-яких трудностей, як фізичних, так і духовних».

Юлія Добровольська теж з Миколаєва. Вона працювала на телеканалі «Надія». Тепер готова послужити жителям Тернополя через програми здорового способу життя. «Бачу себе в проведенні проектів, які допоможуть змінити як людей, так і мене особисто».

Тетяна Верменчук із села Нова Синжеря, Молдова, готова брати участь у програмах для дітей, а також служити людям старшого віку. «Наприкінці

проекту я бачу себе людиною, яка вміє правильно розставляти пріоритети і поєднувати виконання життєвих завдань зі служінням Богу і ближнім».

Вадим Довбня з міста Шепетівка бажає послужити дітям у клубі «Шукачі пригод», на канікулярній школі, у проведенні дитячих заходів «Країни здоров'я» і вивченні біблійних уроків. «Моя мета – стати лідером для дітей і підлітків, щоб вони довіряли мені і зверталися з питаннями, які їх хвилюють, у тому числі й духовними».

Георгій Меліксетян з міста Ваназор, Вірменія, залишив улюблену роботу. «Готовий брати участь на 100 % у служінні для молоді та дітей, а також у соціальному служінні людям будь-якого віку. Яким я бачу себе? Духовно зміцнілим служителем, який займається літературним євангелізмом».

Молодь з Геннадієм Касапом

Анастасія Біцкевіч із Бреста, Білорусь: «Я готова служити всім, чим зможу, і всюди, де в мені буде потреба. Наприкінці проекту бачу себе активною в служінні, яке стало невід'ємною частиною мого життя».

Олена Третьякова також з Білорусі, м. Барань. Вона готова брати участь у музичному служінні, а також скрізь, де це буде необхідно. Наприкінці проекту бачить себе активною, упевненою і ще більш посвяченою Богові.

Ці люди готові благовістити, надихати і змінювати світ на краще. Наші молитви за молодих благовісників і допомога їм у служінні – невід'ємна частина для звершення великої справи Божої на Землі.

Выполняй Его миссию! Изменяй мир!

С 7 по 9 сентября на территории Украинского адвентистского центра высшего образования в городе Буча Киевской области прошел студенческий форум. Подобное мероприятие впервые организовано в Евро-Азиатском дивизионе.

«Следуй за Иисусом! Выполняй Его миссию! Изменяй мир!» – таков девиз движения САС (служение адвентистских студентов), молодежного студенческого движения во всем мире.

В качестве спикеров форума выступили: Дживан Мун (директор САС в Генеральной Конференции), Теннадий Касап (директор Отдела молодежного служения в Евро-Азиатском дивизионе), Антон Бойков (пастор из Волгограда), Марцел Брандзанич (директор САС в Румынском унионе).

На форуме присутствовало более 180 делегатов со всей Украины. Евгений Алехин, директор Отдела миссионерского служения УУК, поделился

Участники студенческого форума

своими впечатлениями: «Это было вдохновляющее время! Более 180 молодых людей делились своими свидетельствами и вдохновлялись сами! Верю, что этот форум – старт сильного студенческого служения в Украине!»

Кому, как не молодым и красивым, креативным и деятельным, следовать за Иисусом, выполнять Его миссию и изменять мир?

Олег Назаров

Чем еще я могу быть полезной?

В последнее время мне очень нравится задавать вопросы себе и другим и получать на них ответы. На собственном опыте поняла, что вопросы – это катализатор мыслительной деятельности человека. Недаром на библейских страницах записано так много вопросов, которые задавал и задает человеку Бог.

Однажды я задала себе вопрос: «Чем еще я могу быть полезной Божьему делу?» и попросила Бога помочь мне ответить на этот вопрос.

Мне вспомнилось событие, произошедшее несколько лет назад: совместная встреча литературных евангелистов и руководителей Отделов личного служения Киевской конференции. На этой встрече президент Киевской конференции Роман Проданюк попросил всех присутствующих молиться о том, чтобы служение литературных евангелистов в Киеве было более эффективным. Мы молились об этом на молитвенных встречах в церкви и по домам.

Когда я задала себе вышеупомянутый вопрос, у меня появилось желание рекламировать и распространять книги издательства «Джерело життя». Меня вдохновили слова Духа пророчества: «Бог призывает нас распространять книги, журналы и трактаты, содержащие Его весть, повсюду, подобно осенним листьям. Если рядовые члены церкви присоединятся к литературным евангелистам, эта работа будет совершенна» (Э. Уайт. Издательское служение, с. 13). Я стала рассказывать о наших

книгах своим знакомым и предлагала им приобрести духовную литературу. Потом стала писать о книгах издательства на своей страничке в социальной сети Фейсбук. Каждую субботу во время objavлений коротко рассказывала членам Церкви о какой-либо книге и предлагала ее приобрести. Также делилась с ними идеями, каким образом они могут проповедовать с помощью этой книги. Например, в одну из суббот сентября предложила нашим собратям и прихожанам поздравить учителей с Днем учителя и подарить им книгу «Притчи Иисуса Христа». Благодаря этой книге наши учителя получили бы уникальные советы и наставления от Учителя всех веков. На следующей неделе было заказано три книги. Конечно, вы можете сказать, что это ничтожно мало – всего три книги за неделю. Но если учесть, что в месяце несколько суббот и иногда книг заказывают больше, то в целом результат не так уж плох. Если бы так происходило в каждой нашей общине, сколько бы людей обрело доступ к книгам, несущим в наш мир Божий свет.

Возможно, кто-то пожелает присоединиться к моей инициативе. Буду очень рада и благодарна Богу за это. Хочу коротко напомнить вам о некоторых книгах нашего издательства. Книга «Вісті для молоді» («Вести для молодежи») Э. Уайт может стать прекрасным подарком вашим детям или внукам. Если ваши друзья или соседи – христиане других конфессий, вы также можете

рассказать им об этой замечательной книге. Пусть они приобретут ее у вас и подарят молодым членам своих церквей. При этом вы можете просто дать им номера телефонов, по которым они смогут заказать книги издательства «Джерело життя»: +38(093)550-09-62; +38(097)767-72-21; +38(094)592-81-90.

Еще одна замечательная книга, в которой нуждается наше общество, а также каждая христианская семья, – это книга «Християнська родина» («Христианский дом»). Она может стать прекрасным подарком к свадьбе и другим семейным праздникам.

Сегодня мне также хочется сказать еще об одной книге: «О том, как смысл души лечит» А. Слободского. Эта книга поможет нам понять, что такое депрессия и чем мы можем помочь нашим собратям, страдающим ею. Благодаря советам, предложенным в этой книге, мы сможем помочь окружающим нас людям обрести надежду в наше непростое время.

По вопросам приобретения книг обращайтесь к руководителю Издательского отдела в вашей общине или к братьям и сестрам, ответственным за литературное служение.

Чаще спрашивайте себя и Бога:
«Чем еще я могу послужить
Божьему делу?»

Ольга
Бокова

Зіпсований автомобіль, але бадьорий дух

Мальовничі простори Полісся – це частина Західної України. Струнки сосни й тендітні береги, в'язкі болота з червоними перлами журавлини, просторі галявини бруслиці, колючі стебла ожини, гриби та чорниця – це лише короткий опис краси краю. Люди в цій місцевості дуже щирі та гостинні.

Багато з них ще чекає того часу, коли зможуть познайомитися з Богом. Для того щоб обійти цю місцевість з євангельською вісткою, потрібна не одна пара ніг. Маючи в арсеналі прекрасну «розвідувальну групу» – літературних євангелістів, – це зробити значно легше.

Група літературних євангелістів одного разу мала можливість пройти частину Рокитнівського району Рівнен-

ської області. Добиралися в навколишні села на автомобілях місцевого служителя та брата з Берестя.

Той ранок не був особливим. Яскраво світило сонце, повівав осінній вітерець... До с. Карпилівка виїхали раніше, ніж зазвичай. Проїхали небагато. Через три кілометри один автомобіль зламався. У товаристві сосен і беріз довелося провести багато часу. Хоч водії старанно намагалися знайти несправність, їздили по нові деталі, замінювали їх, але все виявилось даремним. Через чотири години напруженої праці авто вирішили відбуксирувати назад до міста, а в Карпилівку їхати одним авто. Групи літературних євангелістів прибули на місце призначення лише по обіді. Авто ще довго ремонтував досвідчений

спеціаліст, так достеменно і не встановивши причину несправності. Відремонтували автомобіль лише тоді, коли друга група євангелістів поверталася із села.

Наприкінці дня стало зрозуміло, кому дуже хотілося, щоб книгоноші не потрапили в це село. За декілька години євангелісти розповсюдили в чотири рази більше духовних книг, ніж за два попередніх дні. У кожному будинку залишалося по декілька книг. Щира подяка Богу, що, незважаючи на зламаний автомобіль, ім'я Ісуса було прославлене і багато людей пізнало Благую вістку.

Оксана
Терещук

За віруючими спостерігають

Буковинське селище Берегомет. Величні ліси, чистоводні ріки, родючі ґрунти – усе говорить про велич нашого Бога, Його велику мудрість. Приїжджаючи в рідні місця, мимоволі згадуєш дитячі роки. Це і радісні, і прикрі переживання. Я вдячна Богові за всі випробування, які загартували мій характер і зміцнили мою віру в Господа.

Наш Бог дивовижний. Його шляхи для нас таємниці, а інколи і велике здивування, а за ним радість. Хочу поділитися своєю радістю, яка декілька років тому огорнула моє серце і сьогодні зігріває своїм теплом.

Усе розпочалося в дитинстві. Змалечку батьки прищеплювали нам любов до Бога та Його Слова. Ще під час війни до маминих рук потрапила Біблія. Нелегко було зрозуміти Божі істини малограмотній жінці. Однак жага до пізнання волі Господа не зупинила маму, і вона з молитвою, з великим старанням відкрила для себе істину про люблячого Спасителя. Нам, дітям, легко було любити і довіряти Тому, Хто полюбив нас більше за Своє життя. І для нас Бог став Другом і Помічником. Ми бачили, як батьки черпали сили й

утіху в Господі та Його Слові, тому і самі полюбили Бога. Любити Бога і вірити в Нього в час атеїзму було нелегко.

Коли пішла до школи, то розпочалися випробування не тільки для батьків, а й для мене. Я не могла зрозуміти, чому не потрібно вірити Тому, Хто нас створив, Хто нас дуже любить. Чому потрібно робити те, що говорять люди, а не Бог?

Наша сім'я відвідувала Церкву АСД, ми дотримувалися суботнього дня, як повелів Господь. Та через це в школі з'явилися проблеми, бо в суботу всі діти ходили до школи, а я цього не робила, адже вірила, що цей день – для Господа. Недаремно ж Він його відділив, освятив і благословив. Про це я говорила в кабінеті директора, коли мене щопонеділка викликали на перевиховання. На запитання про те, чому не ходжу до школи в суботу, я цитувала четверту заповідь із Божого Закону та наводила приклади святкування суботи з Біблії.

Перевиховати мене не вдалося. Минув час. Я виїхала з рідного села, але в пам'яті зберігала спогади про людей з мого рідного краю, серед яких були і мої вчителі. Усіх їх я згадувала у своїх молитвах, сподіваючись, що вони навернуться до Бога.

Учителька Василина Олексіївна
Шутак посередині

І ось одного разу, приїхавши до рідних місць, прийшовши в Будинок молитви в суботу, я зустріла там мою вчительку Василину Олексіївну Шутак. Вона стала членом Церкви АСД, учителем Суботньої школи. Уся її родина прийняла вістку спасіння. Моїй радості не було меж!

Згадуючи цю зустріч, хочеться все більше славити Бога і Його дивовижні діла.

Молімося за наших рідних, близьких, знайомих, щоб ніхто не був загублений для Господа.

Ольга Корунець

З Богом подорожувати краще

Мій знайомий Дмитро розповів про свій досвід з Богом. Йому дали тиждень відпустки, і вони з дружиною вирішили відпочити за кордоном. Їхати зібралися автівкою – швидше та зручніше. Дмитро з Евеліною швидко дісталися до обраного місця відпочинку. Провели декілька гарних сонячних днів біля моря, та вже потрібно було повертатися додому. Вони виїхали по обіді, аби на ранок перетнути кордон. Вечоріло. Евеліна спала. Дорога була гарною, однак усе ж таки Дмитро відчував, що дуже втомився. Він вже 12 годин був за кермом. Його дружина не вміла керувати автівкою, тому не могла йому допомогти. Однак Дмитро був упевнений у своїх силах та у своєму автомобілі. Треба було долити пального, і він вирішив зупинитися на одній з автозаправочних станцій. Чи то від втоми, чи бажаючи знайти кращу станцію, він проїхав повз декілька великих АЗС та не заїхав до жодної, сподіваючись, що їх попереду буде ще багато.

Раптом Дмитро зрозумів, що йому потрібно звертати на другорядну дорогу. Чим далі вони від'їжджали від головної траси, тим ставало зрозуміліше, що до самого кордону АЗС більше не буде. Попереду залишалося більше 100 км, а пального ледь вистачало на 50 км. Дмитро докоряв собі за необачність. До того ж, конструкція паливної системи їхнього автомобіля була такою, що, якщо повністю використати все пальне з бака, машина може більше не завестися. Тоді доведеться викликати евакуатор та їхати до автосервісу. За кордоном це було складно та вимагало дуже великих фінансових витрат. Подружжя вирішило повернутися назад, на головну дорогу. Однак великі станції були далеко, пального не вистачило б.

Дмитро знову з'їхав з дороги в пошуках будь-якої маленької станції в селі, яке було поблизу, однак виявилось, що вночі місцева АЗС не працює.

Треба було чекати до ранку. Проте вранці Дмитру з Евеліною треба було вже бути вдома, тому він поїхав далі. Однак незабаром він зрозумів, що їхати вже не можна. Дмитро зупинив автомобіль з майже порожнім баком біля якогось будиночка. Мови він майже не знав, навколо не було жодної людини. Раптом Дмитро побачив поліцейську автівку та вийшов їй назустріч. Він пояснив поліції причину вимушеної зупинки. Ті запропонували послугу доставки пального, правда, за ціною в десять разів вищою за звичайну. Дмитро змушений був відмовитися від такої пропозиції та шукати інші можливості, щоб заправити свій автомобіль.

Дмитро сів у автомобіль та розгублено подивився на дружину. Він розповів їй про те, що чув від своїх знайомих, начебто люди цієї країни не дуже привітні й неохоче допомагають іноземцям. Однак дружина залишалася спокійною. Вона запропонувала чоловікові відпочити, але перед тим помолитися про цю ситуацію. Дмитро вже не був упевнений ні в чому. Він розумів, що вони «застрягли» в цьому селі з його провини. Та як просити Бога втрутитися, щоб позбавити їх від наслідків його ж помилки? Однак Евеліна помолилася. У молитві вона розповіла все, як є, та попросила Бога допомогти їм вирішити цю складну ситуацію, у яку вони потрапили з власної вини. Дмитро помолився теж. Евеліна швидко заснула, але Дмитро ніяк не міг заспокоїтися. Ця ніч була, розповідав він, ніччю боротьби. Дмитро говорив з Богом, ставив багато запитань. Він зрозумів, що вже давно покладався у своєму житті на власні сили. Він молився щоранку та щовечора, перед тим як вийти з дому, перед їжею, напередодні якихось складних справ, однак не завжди довіряв Богу. Ця ніч біля ліхтаря поруч з маленьким будиночком змусила його переглянути його відносини з Богом.

О шостій ранку Дмитро взяв порожню п'ятилітрову пляшку з-під води та вийшов з машини. Раптом на дорозі з'явився якийсь автомобіль. Він пригальмував біля Дмитра. З автомобіля вийшов чоловік та запитав, що трапилося. Знання мови Дмитру вистачило, щоб пояснити проблему.

– Поїхали! – сказав незнайомец.

– Куди? – запитав Дмитро.

– На АЗС! Тобі ж потрібне пальне, – відповів незнайомец.

– А як назад? Я ж не знаю дороги. Місцевість глуха і незнайома, – розгублено промовив Дмитро.

– Я ж тебе привезу назад до твого авто, – чоловік з усмішкою відповів.

Дмитро з радістю сховав пляшку і сів в автомобіль незнайомця. Їхати треба було десь близько 20 км. Дорогою Дмитро, як умів, чужою мовою розповів про свою проблему і сказав, що їхня зустріч – це відповідь на його молитву. Незнайомец, почувши про це, лише посміхнувся.

Вони заїхали на станцію, купили пального і повернулися назад. Незнайомец почекав, доки Дмитро заллє пальне, і сказав, що не поїде, доки не переконається в тому, що авто Дмитра заведеться і він з дружиною зможе подорожувати далі. Двигун завівся з півоберта, і лише тоді незнайомец обняв Дмитра і побажав щасливої дороги.

Дмитро сів у свій автомобіль, і дружина запитала, хто цей чоловік. «Я бачила, що ти поїхав кудись із цим незнайомцем. Тебе довго не було, і я вже почала хвилюватися». «Усе гаразд, – відповів Дмитро, – Бог великий і добрий. Він любить і турбується про нас із тобою. Він нам нагадав, як важливо довіряти Йому у всіх наших справах, і навіть у таких дрібних. Треба помолитися і подякувати Йому за все. «Бо для Бога нема неможливої жодної речі!» (Луки 1:37)».

Марина
Опіяр

СКІЛЬКИ КОШТУЄ ТВІЙ ХАРАКТЕР?

- ▶ 1 кг заліза коштує 37 грн.
- ▶ Перетворений на підкови, він коштує 130 грн.
- ▶ Перероблений на голки для шиття – 83 400 грн.
- ▶ Перетворений на пружини для годинників – 7 400 000 грн.

Твій характер коштує стільки, наскільки ти готовий змінитися.

НЕ НАЧИНАЙ С ТРЕТЬЕЙ ФРАЗЫ

Снова и снова я говорю своей дочери: «Не начинай с третьей фразы!»

Однажды, едва сев за стол, она с отчаянием и обидой в голосе спросила:

– Почему мне не дали хлеба?

– Это третья фраза, дорогая, – ответила я. – Первая должна быть: «Дайте мне, пожалуйста, хлеба». 80 % проблем она решает на месте. Вторая фраза: «Извините, я говорила, что мне нужен хлеб. Возможно, вы не расслышали?» Вероятность получения хлеба вырастает до 95 %.

И только если после этого не дали хлеба, можно произносить третью фразу: «Почему мне не дали хлеба?» Но, скорее всего, она не понадобится.

Когда тебя начинает переполнять возмущение, недовольство и обида на чье-то поведение, подумай, говорили ли вы другому человеку, чего вы хотите, а чего нет? Догадывается ли он, чем вы недовольны? Люди делают многое не потому, что они желают нам плохого, а потому, что заняты своими проблемами и не думают о наших струнах души. Но они способны многое сделать в нашу пользу, если мы скажем им об этом.

Алика Калайда

Я просто зняв зайве...

У найбільшому парку міста посеред галявини лежав валун. Ніхто вже й не пам'ятав, відколи він там з'явився: маленьке село перетворилося на місто, а місто – у мегаполіс, але ця галявина так і залишилася недоторканою цивілізацією. Валун, покритий мохом, заввишки трохи більший від людського зросту. Люди, проходячи повз, не звертали на камінь жодної уваги.

Одного разу парком прогулювався скульптор. Він був поглинений своїми думками, насолоджуючись навко-

лишньою природою, доки не побачив валуна. Він уважно оглянув його з усіх боків, потім сів на лавку неподалік, дістав блокнот і щось у ньому намалював. Ще трохи оглянувши валун, чоловік, не поспішаючи, пішов далі.

Наступного дня він повернувся з ящиком з робочими інструментами. Він працював кілька днів поспіль безперервно. Невдовзі камінь помітно зменшився, почали проглядатися обриси дівчини, яка обіймає великого гарного собаку.

Люди, проходячи повз скульптора, який працював, зупинялися і захоплено спостерігали за трансформацією, що відбувалася зі старим каменем. Скульптор тим часом закінчував маленькі деталі: риси обличчя дівчини набували натхненності, погляд – осмисленості. Результат перевершив усі очікування.

– Це ж треба, – сказала, зупинившись, жінка. – Яку красу можна створити зі звичайного сірого каменя.

Скульптор відірвався від роботи і з усмішкою відповів:

– Це не моя заслуга. Це... – він жестом показав на скульптуру, – завжди було всередині цього каменя. Я просто зняв зайве...

Щомісячна газета
«Адвентистський вісник»
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, Г. Безкровний
Над номером працювали: М. Опіяр, І. Корещук, Л. Шаповал
Дизайн та верстка: Ю. Смаль

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
dzherelo@ukr.net

www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72